

אלו טרפות פרק שלישי חולין

נו.

עין משפט
נר מצוה

ר' א ב מיי פ"ח מהל'
שמיטה הלכה טו פתח
עשין סג טו"ש"ע י"ד סימן
נה סעיף א'
ר"א ג מיי פ"י שם
הלכה ד פתח שם
טו"ש"ע י"ד סימן נג סעיף
א'
ר"ב ד מיי שם הלכה ד
[טו"ש"ע י"ד סי' נה
סעיף ב']
ר"ג ה מיי שם פתח שם
טו"ש"ע שם [סי' נג]
ס"ג'
ר"ד ו טו"ש"ע י"ד סי' נג
סעיף א [ב:]

לעזי רש"י

פיננור"א [פיננור"א].
יקודות.
איטרייניט"א. סוגר.

שיימה מקובצת

א' שהוא נמוך כמו
ניקור: [ב] מתנתק. נ"ב
ס"א מתקבת: [ג] ורוב
צלעות מגינות עליה רוב
רחב הצלעות מגין עליה
הצלעות של עוף אינם
שוכבות על רחבן אלא על
חודן ובלט רחבן לפנים:

רבינו גרשום

הוא צנא דינקורי.
כלומר סל מלא עופות
שנחתכו רגליהם: לא
ליחמר ולא לינפל. כלומר
שאר נפלה לאור לא נימא
חמורא הריאה ואם נפלה
לא נימא ניקבה הריאה:
מדיבריו של ב"ר ניבר
זהו חוקיה. שמוטת ירך
רומפדרא בלע"ז: אי הכי
קשיא דרב אדרב. כלומר
הכא אמר שמוטת ירך
בעוף כשרה והכא אמר
וכן בעוף:

שמוטת יד בבהמה בשרה. וה"ה נחתכו דדוקא נחתכו רגליה
טרפה אבל ידיה כשרה ולקמן (דף נח:) נמי אמרינן
צעלת ה' רגלים או שאין לה אלא שלשה ה"ו מוס ואמר רב הונא
לא שנו אלא שמיסר ביד אבל צבגל טרפה נמי הוא:

שמוטת ירך. פ"י צקונטרס
צוקא דלטמא דשף
מדוכתיה ואיעכול ניציה והדין עמו
דכולה שמוטה דשמעתין צאיככול
ניציה איירי צבהמה וצעוף אבל לא
איעכול כשר כך פסיק לעיל (דף נז:)
והלכתא אפילו אפסיק נמי כשרה עד
דאיעכול איעכולי והשתא ניחא מה
דניקט צכוליה שמעתין שמוטה ולא
נקט דשף מדוכתיה כדנקט רב מתנא
לעיל (דף נז:) משום דרב מתנא אסר
בלא איעכול ניציה אבל הכא דלאירי
צאיככול ניציה שייך לשון שמוטה
ולהכי מיימי לעיל דרב מתנא גבי אלו
כשרות דוקא ולא מיימי דרב יהודה
דהכא ועוד דרבי יוחנן קאמר לעיל
אלו טרפות דוקא למעוטי הא דרב
מתנא ורבי יוחנן קאמר לקמן שמוטת
ירך צעוף טרפה וה"ה צבהמה נמי
טרפה מדמני לוי ולא חשיב ליה גבי
יתר עליהן עוף ולא משמע דפליג
עליה מדמקשינן לעיל מיניה אדרב
ושמואל ועוד דלקמן צקוף שמעתא
הלכה רווחת צישראל שמוטת ירך
צעוף טרפה וה"ה צבהמה כדפריש"י
ולעיל (דף נז:) דפסיק הלכה דאפילו
אפסיק כשרה עד דאיעכול איעכולי
ולכן נראה דכולה שמעתין איירי
דאיעכול ניציה: **ר"מ** ה"ה אמר
כד"י האי והא אמר רב הונא אמר
רב שמוטת ירך בעוף בשרה. השתא
ק"ד דשמוטה ותחובה הכל אחד ואע"ג
דבהמה טרפה דלמוכח מתינתין
לקמן (דף עו.) דבהמה שמתכו רגליה
מן הארכובה ולמעלה מ"מ צעוף
כשרה ושמוטת לא ידע השתא צרייתא
לוי דכל טרפות שמוטת חכמים צבהמה
כנגדן צעוף ולפי המסקנא דמחלק
צין שמוטה לתחובה ניחא ולרב הונא
אמר רב דמכשיר שמוטת ירך צעוף
כמו כן צבהמה מדמני לוי ומכשיר
אפילו צאיככול ניציה כדפריש"י
דכולה שמעתא צאיככול ניציה ואע"ג
דאפילו מאן דמיקל לעיל גבי אלו
כשרות מודה צאיככול ניציה רב
הונא אמר רב מיקל צכולה ומיניה
קאת מימה דלא מישתמיט צכולה
שמעתין למינקט צד דוכתא שמוטת
ירך צבהמה כשרה ולא מתסבדל מממר
כלל דנקט עוף לרבותא וגם רבי
ירמיה שהביא ראייה לדבריו וא"ל אנא מתני' ידענא לא דקדק
אלא מהא דאמר רב עלה וכן צעוף אבל מהא דאסרה מתינתין
צבהמה לא רצה לדקדק ולומר כ"ש צעוף דווקא חיותיה ולכן נראה
דדוקא צעוף מכשיר רב הונא אמר רב ולא צבהמה ולית ליה צרייתא
דלוי ואע"ג דמקשינן מיניה לרב לעיל היינו אליבא דרב יהודה דוחק:
ר"מ שני א"ה בין שמוטה אחרתובה. פ"י צקונטרס דשמוטה
כשרה ואפילו ניטלה כולה וצתחובה טרפה אפילו צמוטת
הגידין לצדן ומימה מה רוצה לומר שמפרש שאם ניטלה כולה
כשרה אם רוצה לומר שאם ניטל הירך ממקום שהיתה מחוברת צאליה כשרה וצתחובה דטרפה כגון צאותו עלם האמצעי שבו צומת
הגידין צתחובתו סמוך לפרק הארכובה הנמכת עם הראש ולמעלה הוא תחוב צעם הקולית שהוא עלם התחוב צאליה ואע"ג דצאומו
עלם האמצעי טרפה מ"מ צעליון שהוא עלם הקולית כשרה כדמפרש שמתכו מכאן ומימה שמוטת ירך ומה חזרו מימה דאפילו נבלה
נמי מקריא אם ניטלה ירך וחלל שלה ניכר כדאמר רבי אלעזר פ"ק (לעיל כא.) א' וליכא מאן דפליג ומי שייך לקרות זה שמוטה זה
תחובה שתייהן תחובות ניניה כיון דלאירי אפילו ניטלה כולה והיה לו לפרש כאן צפשיטות דשמוטה כשרה כגון דלא נחתכו רגליה:
אלא דשף מדוכתיה עלם הירך שקפץ ממקומו מחור צבענא האליה שהוא תחוב צו אבל נחתכו טרפה אפילו צמוטת הגידין:
מטליה

צאחוט עינים. ולא נגע צו ולא הזיקו אלא דנדמה לאצו כאלו
נשחט לפי שלא היה רוצה ליגע צמעיים שלא יהפך צהן: **נא.** סל:
דאנקורי. עופות שנשחברו רגליהן צארכובה למטה או למעלה
מארכובה ואין העלם יוצא לחוץ. וצתחובה הגאוניס מלמתי עוף שמור
הוא ושל מים הוא וצמנחו צתצבורות

לצנות ועל שם כך נקרא אינקורי
שהוא מנומר כמו אציקוב פינטור"א
וצעיר הוצת יש מהן: **צמוטת גגידין.**
שהיו ששה עשר חוטין קיימין כדאמרין
צפרק צבהמה המקשה (לקמן עו:) והוא
צשפולו של עלם השוק סמוך לארכובה:
יד. כחף: **שמוטת ירך.** צוקא דלטמא
דשף מדוכתיה ואיעכול ניציה: **שמוטת**
גף. פרק עליון המחובר צבהמה:
טרפה דחיישנין שמוטת ירך הריאה.
לפי דהריאה צתחובה צין הללעות
וקרום הצער כך דוק צין צלע לצלע
וכשמוטת גפה צתחובה הריאה
עם הגף: **סיבוק.** הריאה. מכניס
קנה דק צתצבורת ופוח צריאה ואם
כרוח יוצא טרפה ואם לאו כשרה:
כעלה של וורד. דקה ואדומה: **צין**
אנפיוס. צין כנפיה: **דלא מיטריף**
צה. אם ניצקה: **כנגדן צעוף.**
אלמא ניקבה הריאה צבהמה ה"ה
לעוף: **לא לינפל.** אם נפלה מן הגג
דאמרין צריכה צדיקה א"י לצדוק
צריאה: **ולא ליחמר.** צנפלה לאור
צצדוקין המעיים שמוטת הוריקו א"י
לצדוק הריאה: **ורוצ לנעוט מגינוס**
עליה. אורז ריות הללעות מגין
עליה שהללעות אינן שוכבות על רחבן
אלא על חודן וכולן רחבן לפנים
והריאה נצבת ציניס: על צריני.
צקיה שהיה גדול צדורו: **ניכר שאינו**
צקי צתרגוליוס. אינו רגיל לצכול
תרגוליוס: **לפיכך לא ידע אם יש להן**
ריאה לשון צדימותא הוא: נראה
נהרא ופשטיה. אין פשטי הנהר
דומין זה חריף זה עומד כך אין
מנהג המקומות דומות ורב כשרה
קנילא ליה וראה צני פומצדימתא שהגו
צו איסור ולא התיירו צפנייהם ורב
יהודה פומצדימתא הוא וסבר דרב
טרפה ס"ל: **צומת גגידין.** מקום
שהגידין צומתין מתצברין ומתהדקין
לשון חומץ צומתו דפסחים (דף מ.).
אשטרייניט"א צלע"ז: **שמוטת ירך**
צעוף כשר. והרי הכל ניטל וכל שכן
אם ניטל צומת הגידין לצדן: **מפנייהן**
ידענא. צפרק צבהמה המקשה (לקמן
עו.) וכן שניטל צומת הגידים לצדן
וכל הארכובה קיימת: **וכן צעוף.**
דאם ניטל צומת הגידין טרפה: **אמר**
ליה. רבי אבא דילמא מדאגמריה רב לרב הונא דשמוטה כשרה
והתם אמר וכן צעוף שני ליה צין שמוטה לתחובה וצשמוטה כשרה
ואפי' ניטלה כולה וצתחובה טרפה אפילו צומת הגידין לצדן: **אמר**
ליה. רבי ירמיה לרבי אבא: **ואם מפרש שמעתין דרב.** מדנפשיך
לאו דידך הוא דצפירוש אמר רב: **אמר ליה אין לא גרסינן**
רבי זירא ורבי אבא תרייהו מצבל הו וסלקו להתם ורבי זירא
סליק צרישא וקאמר ליה ר' אבא חיך אחר שעתה מצבל הלום:
הוה

(א) [לעיל ט.]. (ב) [לעיל יח:
ועיין בפרי"ש דהתם].
(ג) לעיל מנ: לקמן עו.
(ד) צ"ב קל: לקמן עו. [לעיל
מת: ה.]. (ה) [לעיל נז.].
(ו) צ"מ: רגיל צתרגוליוס.

הגהות מהר"ב

נישבורג
[א] תוס' ד"ה דלמא וכו'
ולכא מאן דפליג. ניצ עיין
תמורה י"א ע"ב והיה כ"ה
ע"א דליכא מאן דפליג
א"ע ועיין כרו"פ סי'
י' ס"ק צ' הרגש צוה
ודבריו של י"ע דדאי
כונת התוס' דליכא מאן
דפליג דטרפה מימה הו'
דוק ומשכח:

מוסף רש"י

כנגדן בעוף. צמדי
דלמיה צעוף. המסס
זנית הסוסות לימח
צעוף (לעיל נז.). נהרא
נהרא ופשטיה. כל נהר
מתפשט צמקום שהוא
רגיל שם, כלומר כל
מקום הולך אחר מהגו
(לעיל יח.). שנחתכו
רגליה. האחרונים (לקמן
עו.) וכן צניטל. אפילו
לא נחתך העלם (עו.).
צומת הגידין. למעלה
מארכובה הוא וסמוך לה
וכן אופן שלשה חוטין
שעליון מנקיי הצער
מתולות העלם שקרין
צנקוריין (עו.). שהרי
חותכה מכאן ומתה
חותכה מכאן וחיתה.
נחתך צער רגלים למעלה
מזומת הגידין ולא צער
העלם כשרה, ומתה
למטה צמקום צומת הגידין
אע"פ שמוך מכאן טרפה,
כדאמרין לקמן וכן שניטל
צומת הגידין. צפרק צבהמה
המקשה (עו.) ואפי"ש שלא
נחתך העלם (לעיל עו).
או: חמץ סימנים או גיד
צאורה ומתה, חמץ או גיד
תפיה ומי (לעיל עו.).